

Med mano in Teboj je Tvoj sijaj
in vendar še med moje je temine
iz Tvoje nedoumljene daljine
razlil se žarek kakor tih smehljaj.

Med mano in Teboj je ves moj greh
in vendar v nepremičnih Ti očeh
ljubezni plamen skoz somrak leskeče.

Med mano in Teboj je ves Tvoj Bog —
in vendar, vendar si ko šumen log,
ki o počitku potniku šepeče.

San Marco.

Benetke.

Tam zunaj je pomlad. Cvetoče veje
vzbrstle so v vrtovih vsepovsod,
čez vse lagune se modrina smeje
in slednje jadro je blesteč labod.

A tu nikogar ni. Le kot da veje
neskončnost sama skoz ognjeni svod,
tako strmi tišina vsa brez meje
v skrivnosti diha Tvojega, Gospod.

In potnik skril se je v somrak dolbine,
z dlanmi zaslonil trudni je obraz
in prvikrat pokleknil tisti čas. —

Tam zunaj je pomlad. A iz tišine
srca so tudi rože zažarele,
nebo in zemljo s cvetjem so objele.

Lazar.

Bil mrtev je. Iz grobne je tišine
priklical glas ga vseobvladen v svet,
in ko je v luč spet stopil iz temine,
ko mrzel sneg mu bil obraz je bled.

A v duši so gorele mu globine,
in hotel jih je vliti v zvok besed
in hotel jih je krikniti v daljine,
a mrle v zraku so ko v slani cvet.

In nem je šel še enkrat skoz življenje,
samoten kakor plamen sred noči,
ki z lastno dušo v ognju govori.

Le kadar zrl v večerno je žarenje,
ko v nočno smrt je gasnil ves sijaj,
v očeh mu blažen je igral smehljaj.

Morje.

Lido.

Vse takšno te je sanjalo srce,
kot tu šumiš pred mano, sinje morje:
brezmejno kakor strastne si želje,
v brezbrežen sen se širi ti obzorje.

Samotno jadro — hrepenenje — gre
in vso razpevano ti dušo orje;
v zelenem bregu rože ti gore
in vence ti pleto nesmrtni glorie.

O morje! — Čuj, ni zazvenel tam klic?
Ni kriknil skoz pojoče kdo šumenje,
da v bregu strepetal odmev je: „...Pa-a-n“ ...?

Ne, ne. Le plahutanje belih ptic
v pomladno se razleglo je blestenje,
in v žarnem purpurju umira dan.

